

ИЗ ЛИЧНОГ УГЛА

ЗАШТО ВОЛИМ ВОЖДОВАЦ

МАРИЈА МАРИЋ МАРКОВИЋ - МАРИ МАРИ

РАЗВОЈ УЗ МУЗИКУ ЈЕ НАЈБОЉИ

„Мени је све најважније што се десило у приватном и професионалном животу везано за Вождовац. Ту су рођене моје ћерке Уна и Лена, ту сам се удала, ту се одвија моја професионална каријера“, открива популарна кантауторка, поп певачица и професор музике која живи на нашој општини десет година. Додаје да јој је требало доста времена да се привикне на живот на Вождовцу, али да би сада само волела да свој стан у срцу Устаничке улице замени домом близу природе. Авала, зашто да не, тврди уметница.

„Волим Вождовац“, каже она и набраја све предности живота на општини - за пола минута је на ауто путу, до центра града стиже за десет минута, Шумице су близу и то је рај за њену децу. Најважније је да су јој и остале две велике љубави - професура у Музичкој школи „Петар Коњовић“ где предаје солфеђо и теорију и њена Музичка радионица Мари Мари на Вождовцу. Цео живот, богат, динамичан и садржајан одвија се на Вождовцу.

„Лако је радити са талентованом децом. Ја сам у музици применила метод за развој најмлађих који развијам у својој Музичкој радионици. Деца данас имају највећи проблем са развојем моторике. Време је такво да родитељи немају много времена да се баве својом децом. Малишани су најчешће у затвореном простору, за компјутером, испред телевизора.

Мало се крећу, а то је јако битно за развој можданих функција“, примећује Мари Мари.

„Направила сам свој програм, за који верујем да ће заживети и на Вождовцу. Кренула сам у то спонтано, а запажања сам стекла из рада. Имам одличну сарадњу са општином Вождовац и за сада имам разумевање да је то корисно за најмлађе вождовчане. Мој програм је настајао годинама а заснива се на идеји да сви предшколци имају три месеца часове, после којих све што су научили треба да представе на једном великом концерту. Биће то новина и за децу и за васпитаче. Уче глуму, гестикулацију, раде моторичке вежбе.“

ВАЊА БУЛИЋ, НОВИНАР И ХРОНИЧАР ВОЖДОВЦА

ДЕЦА СУ МЕ ВЕЗАЛА ЗА ВОЖДОВАЦ

Одрастао је на Новом Београду и за њега су сви остали делови града били као да иде у иностранство. Када се оженио, породица се преселила у Улицу Војислава Илића. Признаје да је увече излазио на тересу и чежњиво гледао према Новом Београду.

„Када су синови кренули да тренирају најпре карате у „Шумицама“, па фудбал и рукомет у „Синђелићу“ све се променило. Деца су ме практично везала за Вождовац. И постао сам Вождовчанин! Када деца крену у школу, упознајеш се са родитељима, остварујеш пријатељства и постајеш прави становник општине“, открива Вања.

Ја сам доста и писао о вождовачким мангупима. Испратио сам све те приче о њиховом детињству и младости на Вождовцу, о дружењима, седењу под липом испред кућа када су били деца и када су се сви знали. И када су почели да се разилазе – једни су отишли према криминалу, други су почели нормалан живот, никада нису замерали једни другима ништа. Увече опет седе испод

липа и причају неке сасвим треће приче.

Када сам радио емисију „Бисери“, прошло је много гостију са Вождовца који су причали о старом Вождовцу. Било је ту свега - од приче о тучама када се много људи потуче на стадиону, после оду сви на чесму да се умију и право у кафану на пиво, па до приче о Бори Главоњи, по коме је Драгослав Михаиловић написао роман „Када су цветале тикве“, најзначајнији роман југословенског „црног таласа“.

Реч је о Душановцу педесетих

година, где се живот одвијао у дворишту малих кућа, дан почињао са ратлуком и кафом, а веш сушио на штрику, док се у сваком заједничком дворишту налазио голубарник а мириси ораха, дуња и дудиња ширили низ улицу. Сиротињски хоби је био бокс, да би се преживело.

„Отишао сам у Маринкову бару на позив Боре Главоње. Ушао сам у сасвим други свет - мале куће, голубарници. Гледам га како сатима храни голубове, долазе његови другари који се гегају док ходају као Џон Вејн, зализане косе, као да сам у Београду између два рата.“